

Arrest

nr. 206 573 van 5 juli 2018
in de zaak X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 9 maart 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 februari 2018 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 februari 2018, met kennisgeving diezelfde dag, wordt aan de verzoekende partij, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, een inreisverbod voor twee jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

Naam : A. (...)

voornaam : S. (...)

geboortedatum : (...).1981
geboorteplaats : Shkoder
nationaliteit : Albanië
In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 22/02/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21/12/2016 dat haar betekend werd op 21/12/2016.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 21/12/2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene vroeg asiel aan in België.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft zij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen, is een inreisverbod van TWEE jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig hem die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.

Betrokkene verblijft met haar man A.B. (...) en twee minderjarige kinderen (A.A. (...) (...)/2005 en A.A. (...) (...)/2008) in België. Allen zijn illegaal en dienen het land te verlaten. Het opleggen van een inreisverbod aan betrokkene creëert daarom geen problemen met betrekking tot de familiale eenheid. Bovendien krijgt ook de man van betrokkene een inreisverbod opgelegd. Het inreisverbod stelt geen probleem met betrekking tot artikel 8 van het EVRM."

2. Over de rechtspleging

2.1. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.2. Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel, zoals geformuleerd in de synthesememorie, luidt als volgt:

"11.1.1. Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Art. 74/11.P § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

of;

2 ° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[2 De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien 10 de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

11.1.2. Ten tweede stelt artikel 74/11, §1, tweede lid dat het inreisverbod van maximum drie jaar betreft.

In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt.

De bestreden beslissing maakt enkel duidelijk dat zij de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij niet kent.

Bovendien is de beslissing bijzonder pover gemotiveerd. Zij stelt ondermeer het volgende:

"..."

Verwerende partij meent aldus dat zij standaard een inreisverbod dient op te leggen van 2 jaar, tenzij er specifieke omstandigheden voorhanden zouden zijn (die een kortere periode rechtvaardigen).Niets is echter minder waar!

Verwerende partij dient rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij en te motiveren waarom er gekozen wordt voor een termijn van 2 jaar... Het is niet aan de verzoekende partij om aan te tonen welke omstandigheden kunnen nopen tot een inreisverbod van minder dan twee jaar (in casu komt dit neer op een omkering van de bewijslast, voorzien in artikel 74/11 VW). De bewijslast dat de opgegeven omstandigheden de termijn van twee jaar schragen rust immers op de verwerende partij.

Verwerende partij maakt in haar nota met opmerkingen gewag van de minderjarige kinderen. Verzoekende partij heeft immers twee minderjarige kinderen die hier school lopen en die volledig geïntegreerd zijn binnen onze samenleving.

Volgens de nota met opmerkingen van de verwerende partij dient er met deze kinderen totaal geen rekening gehouden te worden bij de oplegging van een inreisverbod. Nochtans heeft dit inreisverbod grote gevolgen voor de kinderen: zij zullen drie jaar lang hun kameraadjes en kennissen in België niet kunnen bezoeken! Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 22bis van de Grondwet stellen bovendien dat het hoger belang van het kind in acht moet worden genomen bij elke beslissing die het kind aangaat. In casu kan moeilijk beweert worden dat de bestreden beslissing het kind niet aangaat, gelet op de impact ervan. Aldus dient aan artikel 74/11 VW een interpretatie conform artikel 22bis van de Grondwet en artikel 3 IVRK te worden gegeven.

In casu geeft de verwerende partij letterlijk aan dat dit niet nodig is.

Zij stelt ten overvloede dat zij eigenlijk wel degelijk rekening hield met de minderjarige kinderen aangezien zij bij de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten stelde dat deze "een deel van hun jeugd in Albanië doorbrachten en het dus niet moeilijk zal zijn zich opnieuw te integreren". Vooreerst is het niet correct om naar de motivering van een andere beslissing te verwijzen om een gebrek aan motivering in de bestreden beslissing op te vangen. Elke individuele beslissing op zich dient pertinent en afdoende te worden gemotiveerd (artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991). Bovendien biedt dit geen antwoord op het feit dat de kinderen gedurende het inreisverbod niet meer naar België kunnen komen om contact te onderhouden met hun huidige leefomgeving!

Noch minder valt te begrijpen dat zij in casu direct tot de oplegging van de maximumtermijn overgaat.

Het is duidelijk dat verwerende partij het dossier van verzoekende partij niet (grondig) heeft onderzocht en ten onrechte overgegaan is tot het opleggen van een inreisverbod van 2 jaar.

11.1.3. Mocht Uw Raad - per impossibile - van mening zijn dat een inreisverbod in casu verantwoord zou zijn, dan meent verzoekende partij dat het opleggen van een inreisverbod van 2 jaar bijzonder disproportioneel is.

Omdat er ter zake sprake is van een discretionaire bevoegdheid, en niet van een gebonden bevoegdheid, dient de verwerende partij te motiveren waarom zij quasi automatisch voor een termijn van twee jaar kiest en niet voor een mindere termijn van 1 jaar.

Immers, indien de verwerende partij ter zake niet over een discretionaire bevoegdheid zou beschikken - zoals de verwerende partij dus zelf aangeeft - maar het automatisch uit de Wet zou volgen dat er ALTIJD een inreisverbod wordt opgelegd van 2 jaar, dan zou zich ter zake geen enkele motiveringsprobleem stellen, dan zou verwerende partij "door de Wet gebonden zijn" en in het kader van zo'n gebonden bevoegdheid niet hoeven te motiveren.

Immers: hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is immers evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij ter zake beslist.

Ter zake is die discretionaire bevoegdheid echt ruim: de verwerende partij kan variëren 0 jaar tot drie jaar.

Gezien de verwerende partij dus inderdaad kan kiezen voor een termijn van 2 jaar (zulks wordt uiteraard niet betwist) dan dient zij ook te motiveren waarom dit zij doet. Verwerende partij kan niet voordoen alsof de termijn van 2 jaar als het ware automatisch uit de wet volgt, waarbij de verzoekende partij zou moeten aantonen welke omstandigheden een mindere termijn rechtvaardigen.

De verwerende partij moet met andere woorden - bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een - evenredigheidstoets in acht nemen.

Dit betekent dat de duur van een inreisverbod moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval. Bovendien moet de duur van het inreisverbod evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.

11.1.4. Het is bijgevolg ten overvloede duidelijk dat het thans opgelegde inreisverbod op niet pertinente (leest: niet draagkrachtige) wijze werd gemotiveerd en dus een schending vormt van de materiële motiveringsplicht en artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet.

Het middel is ernstig en gegrond."

3.2. De verwerende partij antwoordde op het middel zoals geformuleerd in het verzoekschrift het volgende:

"In een enig middel stelt verzoekster een schending voor van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Zij betoogt dat geen rekening gehouden werd met de elementen eigen aan haar situatie, namelijk met haar twee schoollopende kinderen die hier volledig zouden zijn geïntegreerd. Er zou quasi automatisch gekozen zijn voor een termijn van twee jaar, terwijl de verwerende partij over een discretionaire bevoegdheid zou beschikken. De evenredigheidstoets zou niet in acht zijn genomen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 74/11 §1, 2° van de vreemdelingenwet omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Verzoekster betwist niet dat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 13quinquies, waardoor het determinerend motief waarom een inreisverbod werd opgelegd, niet wordt betwist en volstaat om de beslissing te schragen naar recht.

Vervolgens blijkt uit een lezing van de bestreden beslissing dat gemotiveerd werd omtrent de termijn van twee jaar, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert en dat hierbij gemotiveerd werd als volgt:

"(...) Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft zij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gele top al deze elementen, is een inreisverbod van twee jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.

Betrokkene verblijft met haar man A.B. (...) en twee minderjarige kinderen (A.A. (...) (...) en A.A. (...) (...)) in België. Allen zijn illegaal en dienen het land te verlaten; Het opleggen van een inreisverbod aan betrokkene creëert daarom geen problemen met betrekking tot de familiale eenheid. Bovendien krijgt ook de man van betrokkene een Inreisverbod opgelegd. Het Inreisverbod stelt geen probleem met betrekking tot artikel 8 van het EVRM. (...)"

Waar verzoekster stelt dat er gemotiveerd diende te worden omtrent het schoolgaan van de kinderen, dient opgemerkt dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat er rekening moet worden gehouden met het belang van het kind bij het nemen van een verwijderingsmaatregel, terwijl het thans geen verwijderingsmaatregel betreft, doch een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

Uit de stukken van het administratief dossier, en meer bepaald de bijlage 13septies die op dezelfde dag als de thans bestreden beslissing werd genomen, blijkt dat er rekening gehouden werd met het schoollopen van de kinderen en gemotiveerd werd als volgt:

"(...) Aangezien de familiale cel bij verwijdering niet geschonden wordt, 1s er geen sprake van een Inbreuk op artikel 8 van het EVRM. Betrokkene verblijft nog maar sinds 2016 In België, je kan bijgevolg moeilijk spreken van lokale verankering. De kinderen van betrokkene gaan naar school in België maar dit opent geen recht op verblijf. Het recht op onderwijs is bovendien niet absoluut. De kinderen kunnen evenzeer naar school gaan in Albanië. Aangezien zij een deel van hun jeugd doorbrachten in Albanië, zal het hen niet moeilijk vallen zich opnieuw te integreren in de Albanese maatschappij en de lessen te volgen in het Albanees. (...) "

In de bestreden beslissing werd uitdrukkelijk gemotiveerd dat er geen elementen voorhanden zijn die het bestuur ertoe zouden nopen om een inreisverbod van minder dan twee jaar op te leggen. Verzoekster toont ook niet aan in haar verzoekschrift dat dergelijke omstandigheden voorhanden zouden zijn.

In de bestreden beslissing werd afdoende gemotiveerd waarom de termijn van 2 jaar in casu werd opgelegd.

Artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 74/11 §1, 2° van de vreemdelingenwet genomen (zoals supra reeds aangehaald) en er werd gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod. Verzoekster kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvecht in haar verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;"

(R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Het enig middel is ongegrond."

3.3. In zoverre de verzoekende partij de formele motiveringsplicht geschonden acht, wijst de Raad erop dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals opgenomen in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het beginsel verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Het bestreden inreisverbod moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Het bestreden inreisverbod bevat in casu een motivering in rechte en in feite. In de bestreden beslissing wordt aan de verzoekende partij, onder verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet, een inreisverbod opgelegd omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. De verwerende partij motiveert verder dat de verzoekende partij al

een bevel om het grondgebied te verlaten ontving op 21 december 2016, haar betekend diezelfde dag, maar dat zij echter geen gevolg heeft gegeven aan dit bevel.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het inreisverbod voor een termijn van twee jaar wordt opgelegd. Uit de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet volgt dat de verwerende partij bij het vaststellen van de duur (termijn) van het inreisverbod rekening moet houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij betoogt, legt de verwerende partij niet automatisch een inreisverbod van twee jaar op als logisch gevolg van de vaststelling dat niet aan de terugkeerverplichting is voldaan, maar motiveert zij specifiek omtrent de duur van het inreisverbod dat geen gunstig gevolg werd gegeven aan haar asielaanvraag maar dat zij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. De verwerende partij geeft aan dat gelet op deze elementen een inreisverbod van twee jaar proportioneel is in het belang van de immigratiecontrole, omdat uit onderzoek van het dossier namelijk blijkt dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar. Vervolgens gaat de verwerende partij in op de gezinssituatie en stelt zij dat het hele gezin, namelijk de verzoekende partij, haar echtgenoot en hun twee minderjarige kinderen, illegaal in België zijn en het land dienen te verlaten, zodat het inreisverbod geen problemen creëert met betrekking tot de familiale eenheid en er zich dus eveneens geen probleem stelt in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat *“Verwerende partij meent aldus dat zij standaard een inreisverbod dient op te leggen van 2 jaar, tenzij er specifieke omstandigheden voorhanden zijn (die een kortere periode rechtvaardigen). Niets is minder waar!”* berust deze grief gelet op het voorgaande op een verkeerde lezing van de motieven van de bestreden beslissing. De verwerende partij motiveert immers aan de hand van de concrete elementen die de zaak kenmerken dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar. Overigens kan worden opgemerkt dat de maximale termijn een inreisverbod van drie jaar betreft wanneer wordt vastgesteld dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, maar dat de verwerende partij in voorliggende zaak, rekening houdend met de specifieke omstandigheden oordeelde dat een inreisverbod van twee jaar proportioneel is. De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat *“Noch minder valt te begrijpen dat zij in casu direct tot de oplegging van de maximumtermijn overgaat”*, nu enerzijds niet wordt gekozen voor de maximumtermijn en anderzijds niet *“direct”*, als zijnde zonder motivering, een inreisverbod van een bepaalde duur wordt opgelegd. Evenmin blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij aanneemt dat de termijn van twee jaar als het ware automatisch uit de wet volgt.

Verder blijkt niet dat de verwerende partij een omkering van de bewijslast voor ogen heeft en zij van de verzoekende partij verwacht dat zij elementen aanbrengt waaruit zou moeten blijken dat een inreisverbod van minder dan twee jaar passend is. Deze grief berust eveneens op een verkeerde lezing van de motieven van de bestreden beslissing. Uit de bestreden beslissing blijkt allerm minst dat de verwerende partij van de verzoekende partij verwacht dat zij de omstandigheden zou moeten aantonen die een kortere termijn zouden rechtvaardigen, en dat bij gebrek daaraan gekozen zou zijn voor een termijn van twee jaar. Voorts is de verwerende partij er niet toe gehouden te motiveren waarom niet wordt geopteerd voor een inreisverbod van een kortere duur dan twee jaar. Nochtans heeft zij dit wel gedaan in voorliggende bestreden beslissing.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing zowel wat betreft de reden voor het opleggen van het inreisverbod als wat betreft de duur ervan, de nodige juridische en feitelijke gegevens bevat. De verzoekende partij beschikt dus over de nodige informatie om zich daartegen met alle middelen van recht te verdedigen, hetgeen wordt bevestigd doordat zij in haar betoog inhoudelijke kritiek uit op de bestreden beslissing. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet.

Nu de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motivering vergt in voorliggende zaak een onderzoek in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, dat de verzoekende partij eveneens geschonden acht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet luidt ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen: 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.” (...)”

In de bestreden beslissing wordt er onder verwijzing naar dit artikel op gewezen dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod omdat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 december 2016. De verzoekende partij betwist dit niet.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld inzake de termijn van twee jaar:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 21/12/2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Betrokkene vroeg asiel aan in België.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft zij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen, is een inreisverbod van TWEE jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig hem die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.

Betrokkene verblijft met haar man A.B. (...) en twee minderjarige kinderen (A.A. (...) (...)/2005 en A.A. (...) (...)/2008) in België. Allen zijn illegaal en dienen het land te verlaten. Het opleggen van een inreisverbod aan betrokkene creëert daarom geen problemen met betrekking tot de familiale eenheid. Bovendien krijgt ook de man van betrokkene een inreisverbod opgelegd. Het inreisverbod stelt geen probleem met betrekking tot artikel 8 van het EVRM.”

De verzoekende partij betwist de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot de twee minderjarige kinderen, die in België zouden schoollopen en hier geïntegreerd zouden zijn.

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij van mening zou zijn dat met de kinderen totaal geen rekening zou moeten worden gehouden. Zij lijkt eraan voorbij te gaan dat de verwerende partij in de bestreden beslissing met betrekking tot de kinderen motiveert dat zij samen met hun ouders het land dienen te verlaten en dat de bestreden beslissing daarom geen problemen creëert met betrekking tot de familiale eenheid, zodat er zich geen probleem stelt met betrekking tot artikel 8 van het EVRM. Verder merkt de verwerende partij terecht op dat bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, dat werd genomen op dezelfde datum als de bestreden beslissing door dezelfde ambtenaar en op dezelfde dag en hetzelfde uur werd ter kennis gebracht rekening werd gehouden met de integratie in België en het schoollopen van de kinderen van de verzoekende partij. In genoemde beslissing wordt gemotiveerd *“Betrokkene verblijft met haar man en twee minderjarige kinderen in België. Allen haar illegaal en dienen het land te verlaten. Aangezien de familiale cel bij verwijdering niet geschonden wordt is er geen sprake van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM. Betrokkene verblijft nog maar sinds 2016 in België, je kan bijgevolg moeilijk spreken van lokale verankering. De kinderen van betrokkene gaan naar school in België maar dit opent geen recht op verblijf. Het recht op onderwijs is bovendien niet absoluut. De kinderen kunnen evenzeer naar school gaan in Albanië. Aangezien zij een deel van hun jeugd doorbrachten in Albanië, zal het hen niet moeilijk vallen zich opnieuw te integreren in de Albanese maatschappij en de lessen te volgen in het Albanees.”* Aldus komt het de Raad niet ernstig voor dat bij het nemen van de bestreden beslissing, die een accessorium uitmaakt van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van diezelfde datum, geen rekening zou zijn gehouden met de kinderen. Tegen laatstgenoemde beslissing diende zij geen beroep in, zodat deze intussen definitief is geworden.

Overigens verwijst de verzoekende partij in voorliggend verzoekschrift louter naar deze elementen, zonder te concretiseren waarom het specifieke omstandigheden zouden zijn die aanleiding zouden moeten geven tot een inreisverbod van een nog kortere duur of tot het afzien van het opleggen van een inreisverbod.

De verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskennis van de voorliggende gegevens, op grond van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze. Een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringplicht wordt niet aangetoond.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in de synthesememorie voor het eerst een middel ontwikkelt gebaseerd op artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991, B.S., 17 januari 1992 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en artikel 22 van de Grondwet, die stellen dat het hoger belang van het kind in acht moet worden genomen bij elke beslissing die het kind aangaat. De Raad wijst erop dat de synthesememorie slechts tot doel heeft de verzoekende partij in de mogelijkheid te stellen te antwoorden op de argumenten van verwerende partij zoals uitgewerkt in de nota met opmerkingen, maar dat deze haar geenszins toelaat nieuwe middelen te ontwikkelen en tekortkomingen in het verzoekschrift recht te zetten. Middelen, ook indien deze de openbare orde raken, moeten, teneinde de rechten van de verdediging van de andere partij(en) te vrijwaren, in het verzoekschrift worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen. In voorliggende zaak toont de verzoekende partij niet aan, en de Raad kan niet anders vaststellen, dat de grondslag van deze onderdelen van de middelen nog niet bestond op het ogenblik dat de verzoekende partij het verzoekschrift tot nietigverklaring heeft ingediend. De onderdelen van de middelen die slechts voor het eerst ontwikkeld werden in de synthesememorie zijn onontvankelijk (cf. RvS 26 april 2007, nr. 170.603; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 19 maart 2012, nr. 218.528). Een synthesememorie vermag de onontvankelijkheid wegens tekortkomingen in het verzoekschrift niet recht te zetten.

In zoverre de verzoekende partij een schending aanvoert van het evenredigheidsbeginsel, laat dit beginsel de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De Raad besluit dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motieven. De verwerende partij handelde hierbij niet kennelijk onredelijk. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur die keuze heeft kunnen maken. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men, ook na lectuur ervan, ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Dit is niet het geval.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU